

kan være bekendt at udsende til vore Kommunalbestyrelser en Lov, hvis Ord er klare og tydelige, men som skal forstås paa en helt anden Maade, end Ordene lyder. Jeg maa tilstaa, at jeg vilde nødig være den Indenrigsminister, der skal udsende denne Lov sammen med et Cirkulære — det erkender jeg er altid nødvendigt —, hvori der nødvendigvis maa staa, at Kommunalbestyrelserne endelig ikke maa forstå Ordene, som de lyder, thi det vilde være at hindre Kommunalbestyrelserne i at foretage Foranstaltninger, som vi alle mener, det kunde være rigtigt at foretage, et Cirkulære, hvori det er nødvendigt specielt at henlede Kommunalbestyrelsernes Opmærksomhed paa, at der i § 6, 2det Stykke, 1ste Punktum, staar saadan og saadan, men Meningen er en helt anden, end der umiddelbart fremgaar af Ordene. Som sagt, jeg vilde nødig være den Indenrigsminister, der udsendte et saadant Cirkulære, men naar den højtærede Indenrigsminister kan være tjent med det, og Landstinget har budt os det, og efter at have sat det ind har taget Juleferie, saa at vi staar overfor det Alternativ: Enten ingen Lov at faa eller at tage Loven i Landstingets Affattelse, erkender jeg, at vi ikke har noget Valg, thi det vigtigste er, at vi faar dette Lovforslag gennemført inden Juleferien, og inden den nugældende Lov udløber. Jeg synes, det er berettiget at sige, at det kun er, fordi Stillingen er en saadan, at vi — og dette, tror jeg, gælder ikke alene Venstre, men det store Flertal i Udvalget — har fundet os i at tage Lovforslaget med den Ændring, der er foretaget i Landstinget, og som alle er enige om ikke skal forstås, som den lyder.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, og jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at Lovforslaget, naar det nu bliver til Lov, maa virke til Gavn efter sit Formaal, saa at alle de, der har Krav paa at blive hjulpet efter denne Lov, virkelig maa nyde Gavn af Loven, og at Kommunalbestyrelserne og Hjælpekassernes Bestyrelser, som jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Lejlighed til at anbefale Lovforslaget, vil administrere saaledes, at de virkelig yder rundhaandet Understøttelse til dem, der har Krav paa at komme i Betragtning.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg finder det nødvendigt at værgе det ærede Medlem (Ole Hansen) af Landstingets Venstre, som er Ordfører for sit Parti, mod den uberet-

tigede Kritik, som blev rejst mod ham af det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup). Det ærede Medlem har i dette Tilfælde været Formalisten, medens Ordføreren for Venstre i Landstinget har udfoldet en Virksomhed, der utvivlsomt vil være til Gavn for denne Dyrtidslov. Der er ikke for mig den mindste Tvivl om, at Lovforslaget er langt bedre, som det nu vender tilbage til Folketinget, altsaa i den Skikkelse, hvori det oprindeligt blev fremsat af Regeringen, end med den Begrænsning, der blev indført her i Folketinget, og med den unødvendige Forklaring, som tillige var indført. Jeg modtog denne Ændring her i Folketinget, fordi den var Udtryk for en Overenskomst, og jeg har følgelig ogsaa anset mig for forpligtet til at staa paa den, indtil det for mig var godtgjort, at den anden Affattelse kunde vente almindelig Tilslutning henede.

Det ærede Medlems Formalisme hviler paa hans Forklaring af Paragraffen, som den nu lyder, men det ærede Medlem overser, at der ogsaa i den nugældende Dyrtidslov staar, at der intet Statstilskud ydes til Udgifter ifølge § 2. Ikke desto mindre har Indenrigsministeren følt sig bundet til at yde Statstilskud til Foranstaltninger efter § 2, som kom ubemidlede til gode. Det er klart, at hvis en Kommune, som f. Eks. Rønne eller Frederiksberg, altsaa Kommuner, der ledes af højst forskellige Flertal, ønsker at foretage en Foranstaltning, hvorved der fastsættes en ensartet Pris for alle Beboerne i Kommunen, og Kommunen er i Stand til at ordne Sagen saaledes med Brødkort og Kontrol, at det nøjagtigt kan paavises, hvilken Del af Foranstaltningen der kommer de ubemidlede til gode, kan jeg efter den gældende Lov ikke nægte Statstilskud til denne Del af Foranstaltningen. Hvis jeg var gaaet ud fra den fuldkomment formalistiske Betragtning, at dette var ugørligt, vilde Kommunen have kunnet tage sin Beslutning i to Skridt og først besluttet at yde de ubemidlede Tilskud, saa at de fik Brødet til en lavere Pris, hvorved det var klart, at Kommunen skulde have Statstilskud, og dernæst vedtaget at yde alle de andre Beboere i Kommunen det samme og saa ikke faaet Tilskud dertil. Det er netop det, der er Resultatet af Ordningen i Rønne, der — det vil jeg gerne sige — er efterfølgelsesværdig for Kommuner andre Steder i Landet.

Den nuværende Lov har altsaa akkurat det samme Forhold, som den Lov, der forhaabentlig om kort Tid træder i Kraft,